

บทความออนไลน์

**หากโลกนี้ไม่มีหนังสือ? คำถามจากคนรักการอ่าน วาด
เขียน ที่ชื่อ จิมมี่ เลี้ยว**

“หากอยากให้ลูกของคุณฉลาด อ่านนิทานให้เขาฟัง หากอยากให้เขาฉลาดขึ้นอีก ก็อ่านนิทานให้เขาฟังเยอะขึ้น
อีก” – อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์

“ฉลาดขึ้นแล้วจะเหนื่อยขึ้นหรือเปล่า”

“แล้วถ้าอ่านนิทานที่ไร้สาระสุด ๆ ไปเลยล่ะ”

คือส่วนหนึ่งในบทสนทนาสำหรับเด็ก ๆ ที่ช่วยกันตั้งคำถามชวนคิดจากคำคมของนักวิทยาศาสตร์ระดับโลกในหนังสือ *To Read or Not to Read, That is My Question* ของ จิมมี่ เลี้ยว นักเขียนและนักวาดภาพประกอบลายเส้นชวนเหงาชาวไต้หวัน (*A Chance of Sunshine, Sound of Colors, A fish that smiled at me, Starry Starry Night* ฯลฯ) ที่บ่งบอกกระแสความเปลี่ยนแปลงการอ่านบนหน้ากระดาษ ไปสู่หน้าจออิเล็กทรอนิกส์ได้เป็นอย่างดี

จิมมี่ เลี้ยว ชวนทุกคนหาคำตอบไปพร้อม ๆ กันว่า “จะเกิดอะไรขึ้นหากโลกนี้ไม่มีหนังสือ?” และ “หนังสือยังมีความจำเป็นกับผู้คนในยุคสมัยนี้อยู่อีกมากน้อยขนาดไหน?”

ผ่านเรื่องราวของลูกชายร้านหนังสือที่ลูกค้าประจำมากมายค่อย ๆ ลดจำนวนสวนทางกับยอดแอด์แค้นต์แพลตฟอร์มออนไลน์ทั้งหลาย เขาได้รับมอบหมายจากพ่อให้ชวนเพื่อน ๆ ตัวแทนคนรุ่นใหม่มาสอบถามความคิดเห็นว่า พวกเขาจะรักการอ่านหนังสืออยู่หรือเปล่า ก่อนที่วาระสุดท้ายของร้านหนังสือจะมาถึง

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ARIT NPRU

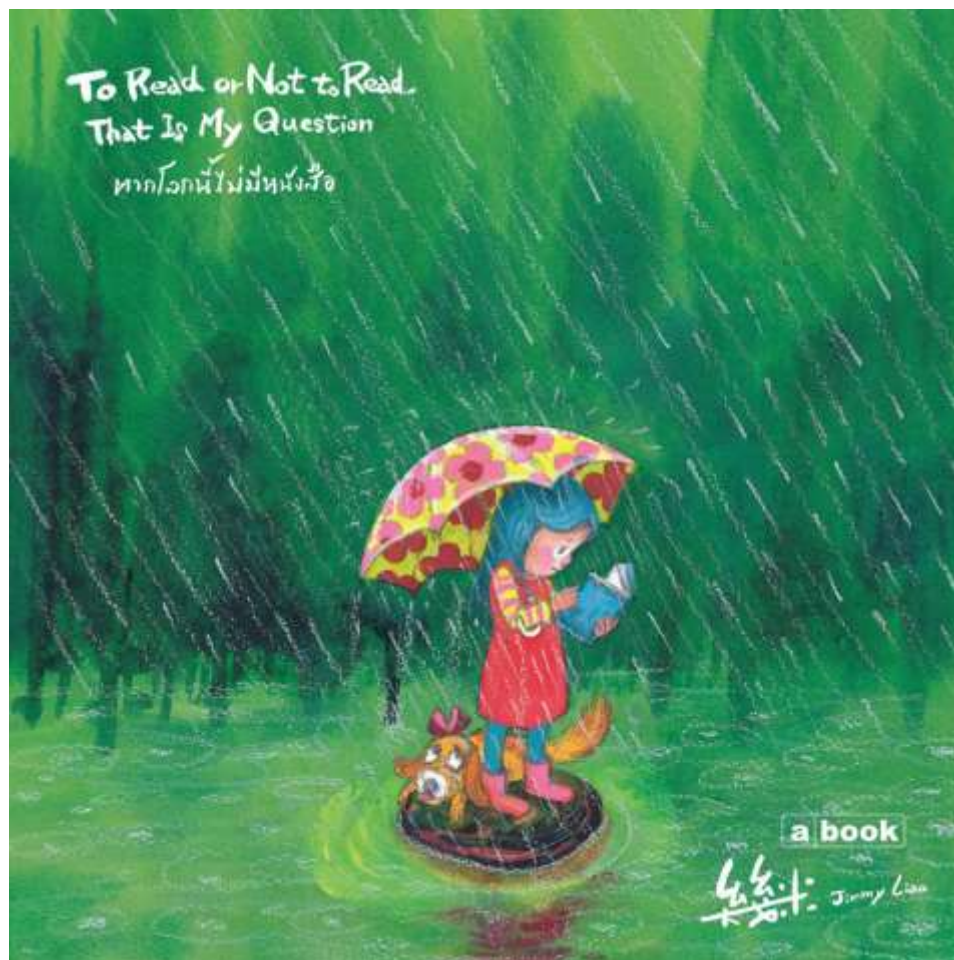
ความน่าสนใจของ *To Read or Not to Read, That is My Question* คือท้ายที่สุด ผู้เขียนก็ไม่ได้สรุปคำตอบตายตัวว่า หนังสือยังมีความจำเป็นอยู่หรือเปล่า แต่เป็นการตั้งคำถามปลายเปิดให้เด็ก ๆ รุ่นใหม่ที่เติบโตมากับเทคโนโลยีจริง ๆ ค้นหาคำตอบแห่งยุคสมัยด้วยตัวของพวกเขาเอง

ด้วยการหยิบบ้านค่านักเขียนและผู้ประสบความสำเร็จระดับโลกที่เคยเฝ้าหวาดระแวงแสดงทัศนะและอิทธิพลที่มีต่อการหนังสือ ตั้งแต่ เจ. เค. โรว์ลิง นักเขียนผู้เนรมิตโลกเวทมนตร์ใน *Harry Potter*, บิล เกตส์ ผู้ก่อตั้งบริษัท Microsoft และผู้คนหลากหลายวงการอีกมากมาย

มาให้เด็ก ๆ ล้อมวงวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างดุเดือดเผ็ดมัน ชนิดที่ผู้ใหญ่หลายคนเติบโตมากับการอ่านหนังสืออาจไม่ทันได้คิด แม้กระทั่งคำพูดอมตะของ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ ที่ยกตัวอย่างไปตอนต้นบทความ ก็ถูกตั้งคำถามจนเราเกือบนั่งไม่ติด

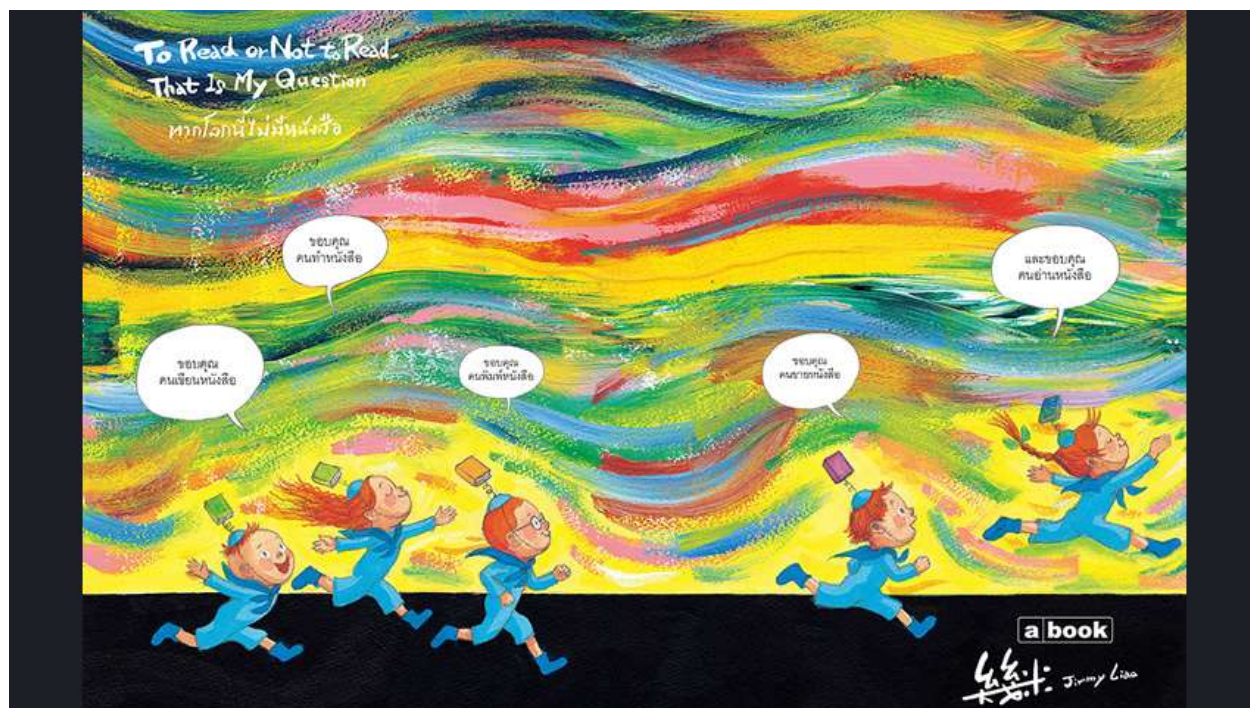
แต่ความตั้งใจของ จิมมี เลี้ยว ไม่ได้ต้องการกล่าวหาว่า การอ่านหนังสือเป็นสิ่งไม่ดี และโลกนี้ไม่จำเป็นต้องมีหนังสืออีกต่อไป เขาเพียงแคร์ู้สึกว่า ไม่เป็นธรรมชาติที่เด็ก ๆ ที่ไม่ชอบอ่านหนังสือจะถูกตัดสินว่าเป็นคนไม่ดี

เขาเป็นเพียงแคร์คนที่มีความถนัดและความชอบที่แตกต่างออกไป ยังมีเรื่องราวอีกมากมายรอให้ค้นหา ในโลกที่ขยายพรมแดนกว้างออกไปทุกที

ลึก ๆ แล้วเราเชื่อว่า เป็นตัวของ จิมมี เลี้ยว เองด้วยซ้ำที่เจ็บปวดยิ่งกว่าใคร เมื่อต้องเขียนข้อความตามความจริงแสนเศร้าที่ว่า คนอ่านหนังสือน้อยลงทุกวัน ในฐานะคนที่ชีวิตส่วนใหญ่ถูกหล่อหลอมมากับการอ่านหนังสือตั้งแต่เด็ก

และเขาก็ยังเลือกตั้งคำถามนี้ด้วยการตีพิมพ์ออกมาในรูปแบบ ‘หนังสือ’ ที่ตั้งคำถามถึงการมีอยู่ของสิ่งนี้เอาไว้ในนั้น เพราะเขาก็ยังเชื่อว่า หนังสือจะยังมีคุณค่าเสมอ อย่างน้อยที่สุดก็ในความทรงจำของคนที่ได้อ่านและเก็บรักษามันเอาไว้

ช่วงหนึ่งที่เราชอบมาก ๆ ในหนังสือ *To Read or Not to Read, That is My Question* คือหน้าที่ จิมมี เลี้ยวเขียนความรู้สึกเล็ก ๆ เอาไว้ในหนังสือว่า “ขอบคุณคนเขียนหนังสือ ขอบคุณคนทำหนังสือ ขอบคุณคนพิมพ์หนังสือ ขอบคุณคนขายหนังสือ และขอบคุณคนอ่านหนังสือ”

ที่ย้ำว่า เขาจะยังเขียนหนังสือต่อไป ด้วยความรักที่มีต่อหนังสือเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยน เช่นเดียวกับที่เราจะยังอ่านหนังสือต่อไป เพราะไม่ได้ถูก ‘บังคับ’ ให้อ่าน แต่เราอ่านเพราะรักในทุก ๆ ภาพวาดและตัวอักษรที่ปรากฏอยู่ในนั้น

ที่แปรเปลี่ยนภาพวาดและตัวอักษรให้กลายเป็นความทรงจำที่มีค่าอยู่ในหัวใจ แม้ในวันที่โลกนี้จะไม่มี ‘หนังสือ’ อีกต่อไปก็ตาม

ที่มา <https://thestandard.co/to-read-or-not-to-read-that-is-my-question/>

